

aliquando erravimus; unusquisque in viam suam declinavit (1). Ecce ait Dominus Deus: *Dispersæ sunt oves meæ, eo quod non sit eis pastor, et facta sunt in devorationem omnium bestiarum agri; erraverunt greges mei in cunctis montibus, et in universo colle excuso; super omnem faciem terræ dispersi sunt, et non est qui requirat. Propterea suscitabo super oves meas Pastorem unum, qui pascat eas, servum meum David; ipse pascet eas, et erit eis in pastorem* (2): ille sicut pastor gem suum pascet; in brachio suo congregavit agnos, et in sinu suo levabit; fœtas ipse portabit (3). Venit itaque Christus Patris sui mandatis obtemperans, requisivit oves suas, et visitavit eas, liberavitque de omnibus locis in quibus dispersæ fuerant in die nubis et caliginis, requiescere eas fecit in herbis virantibus, et in pascuis pinguibus pavit eas super montes Israel (4).

Exsultemus igitur Domino et jubilemus Deo salutari nostro; nos enim populus ejus, et oves pascuæ ejus (5); quia per viscera misericordiae suæ visitavit nos oriens ex alto (6). Verum et superexalteamus infinitam tanti Pastoris charitatem, qui in hoc sanctissimo Sacramento, ipse nostra fieri pascua non deditatur. « Quis pastor, inquit S. Chrys-

(1) Isai. 53. — (2) Ezech. 34. — (3) Isai. 40. —
(4) Ezech. sup. — (5) Ps. 94. — (6) Luc. 1.

» sostomus, oves proprio pascit cruento? Et
» quid dico pastor? matres multæ sunt, quæ
» post partus dolores filios tradunt aliis nu-
» tricibus: hoc autem ipse non est passus,
» sed ipse nos proprio sanguine pascit, et per
» omnia sibi coagmentat (1). » Ineffabilem
ergo tanti Pastoris amorem amore summo
repensans, pro tam admirabili illius erga te
munificentia ipsi gratulare, cum Psalmista
dicendo: *Dominus regit me, et nihil mihi de-
erit, in loco pascuae, ibi me collocavit, super
aquam refectionis educavit me, animam meam
convertit* (2).

2. *Ad quem venit?* Forsitan ad lupum ovina pelle circumvestitum, qui gregem Domini depopulatus, quod crassum est occidit, dum lanis ovium operiretur. Ad pastorem et idolum, qui derelicta non visitavit, dispersum non quæsivit, non sanavit contritum, quod stabat non enutritivit, carnes comedit pinguium, et ungulas earum dissolvit. Saltem ad ovem venit fugitivam, quæ ad caulas Domini Pastoris hujus boni humeris saepius reportata, rursus ovile ejus deseruit, sollicitudinem illius fefellit, et patientiam ipsius molestis defatigavit laboribus. Venit ad ovem regiminis impatientem, quæ nulla ovis fidelis munia exsecuta est (3).

(1) Hom. 83 in Matth. — (2) Ps. 22. — (3) Za-
char. 11.

Ausculta etenim Christum pastorem tuum, et confundere. *Ego, inquit, cognosco meas et cognoscunt me meæ, oves meæ vocem meam audiunt, et sequuntur me* (1). Tu vero, nedum hujusmodi partes adimpleveris, imo, cum hoste gregis ipsius infensissimo, operibus tuis multoties clamitasti; *Nescio Dominum: et quis est Dominus; ut audiam vocem ejus* (2)? Vocavit te, et renuisti; extendit manum suam, nec dignatus es aspicere; despexisti omne consilium ejus, et increpationes illius neglexisti. Quoties, crucem veluti pedum pastorale suum elevans, ad quod congregat oves electas, in clamat in Evangelio (3): *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, tollat crucem suam quotidie, et sequatur me* (4)! Tu e contra cœlestem hanc vocem aspernatus, et concupiscentiis falsis omnibusque carnis illecebris obsecutus, in vitiorum et flagitorum ima proructi.

Quando igitur supremus Pastor gregem suum in ultimo judicii die visitaturus est, unicuique prout gessit, sive bonum sive malum, redditurus; ex qua parte consistere promereberis; an a dextra cum ovibus et electis, an a sinistra cum hædis et reprobis? Age ergo, dum tempus est; omnes tuas a

(1) Joan. 10. — (2) Exod. 5. — (3) Prov. 1. —

(4) Matth. 16.

recto tramite aberrationes detestatus, supplex boni tui Pastoris auxilium et miserationem implora, qui *benignus et misericors est et præstabilis super malitia* (1); iisque Regis poenitentis utere vocibus: *Erravi sicut ovis quæ periit, quære servum tuum* (2). *Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me, ad defensionem meam conspice. Erue a fraude, Deus, animam meam et de manu canis unicum meum; salva me ex ore leonis, et a cornibus unicornium humilitatem meam* (3).

3. *Ad quid venit?* Ut boni erga nos pastoris officio fungatur: omnes enim quotquot ante ipsum venerant pastores, paucis exceptis, fures erant et latrones; id unum intendebant, ut gregem Domini mactarent et occiderent: mercenariorum more, propriis suis inhababant commodis, seipso solummodo pasebant, ovinis Dei fovendis et enutriendis parum intenti (4); non ita vero Christus Jesus: *Venit enim Filius hominis querere et salvum facere quod perierat* (5); *Ego, inquit, veni ut vitam habeant oves, et abundantius habeant: Ego sum Pastor bonus* (6). O sapidum et suave verbum! Recogita cœlestem illum Pastorem omnes Judeæ civitates, omnia castella, non sine molestis laboribus et sudoribus peragrandem ut oves

(1) Joel. 2. — (2) Ps. 118. — (3) Psal. 21. —

(4) Joan. 10. — (5) Luc. 19. — (6) Joan. 10.

domus Israel dispersas congregaret: attende
quali misericordia Samaritanam prævenit,
quanta benignitate Zachæum visitat, qualive
mansuetudine mulierem in adulterio depre-
hensam indemnatam dimittit. Quænam est
ista tanta dignatio et clementia? Nonne dul-
cis hujus oraculi executio: *Ego sum Pastor
bonus?*

Verum audi quid sequatur: *Bonus pas-
tor animam suam dat pro ovibus suis. Mer-
cenarius, veniente lupo, dimittit oves et fu-
git, quia non pertinet ad eum de ovibus.*
Haud ita se gessit Pastor noster eximus:
ille pro nobis animam suam ponere non du-
bitavit; nimur ut nos lupi infernalis den-
tibus eriperet; ipse satanæ ministrorum et
satellitum cruentis morsibus lacerari et in-
terimi non recusavit: *Circumdederunt me,*
*inquit, vituli multi, tauri pingues obsederunt
me, aperuerunt super me os suum sicut leo ra-
piens et rugiens* (1): demum sicut ovis ad oc-
cisionem ductus est, et sicut agnus ad vic-
timam deportatus.

Quid ergo cunctaris tanto Pastori adhæ-
rere, et in omnibus sedulo obtemperare?
Omnem sollicitudinem tuam in eum projice,
quoniam ipse tui curam gerit. Rogā eum et
obtestare, ut omnium tuarum infirmatum
evagationumve miseratus, a boni erga te

(1) Ps. 21.

Pastoris officio non ccesset; quæ perierint in
te merita, requirat; quod ægrotum repererit,
sanet; quod abjectum fuerit, reducat; quod con-
tractum, alliget; quod infirmum, con-
solidet; quod pingue et forte, custodiat:
adeo ut istud in te et in omnibus fidelibus
adimpleatur boni hujus Pastoris promissum:
*Oves meæ vocem meam audiunt, et ego cog-
nosco eas, et sequuntur me: et ego vitam aeternam
do eis, et non peribunt in aeternum, et non
rapiet eas quisquam de manu mea* (1). Depre-
care etiam pro universis ab Ecclesiæ sinu
avulsi, ut ad unitatem catholicam revocati
fiant unum ovile, et unus Pastor; et omnes una-
nimes, idem sapientes, uno ore honorifice-
mus Deum, et Patrem Domini nostri Jesu
Christi.

FERIA VI.

JESUS REDÉMPTOR NOSTER.

1. *Quis venit?* Christus Jesus, *unus Me-
diator Dei et hominum qui dedit semetipsum*
redemptionem pro omnibus (2). *Enimvero ini-
quitates nostræ divisserant inter nos et Deum
nostrum, et peccata nostra faciem ejus a
nobis absconderant, ne exaudiiret* (3). *Cum
igitur omnes mortui essemus delictis nos-*

(1) Joan. sup.—(2) 1 Tim. 2.—(3) Isai. 59.

tris..... eramus pariter omnes natura filii iræ, filii vindictæ, filii poenæ (1), vasa apta in interitum (2). Nobis itaque redemptore opus erat et mediatore, qui nos a tam funesta liberaret maledictione. Verum quis ille tantus, qui peccata nostra, exitiosum hunc inter Deum et hominem divisionem parietem dissolvat, et cum Deo nos reconciliet? Non aliquis ex Patriarchis et Prophetis, non Moyses ipse; omnes enim peccaverunt et redemptione indigent: lex vero per Moysem promulgata, umbram duntaxat habens futurorum bonorum (3), ad nihil perfectum ex se adducebat, et melioris spei erat tantum introductio (4).

Reprobatione igitur facta præcedentis hujus mandati propter infirmitatem illius et inutilitatem, volens Deus ostendere in sæculis supervenientibus abundantes divitias gratiæsuæ in bonitate super nos (5), et propter nimiam charitatem suam qua nos dilexit, proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum (6). Ingrediens itaque mundum Jesus, præstantioris testamenti sponsor factus, Patri suo ait: *Hostiam et oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi: Holocaustomata pro peccato non tibi placuerunt; tunc dixi, Ecce venio* (7). Dedit

(1) Eph. 2. — (2) Rom. 9. — (3) Hebr. 10. —
(4) Ib. 7. — (5) Eph. 2. — (6) Rom. 8. — (7) Hebr. 10.

semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniuitate; et delens chirographum decreti quod erat contrarium nobis, ipsum tulit de medio, affigens illud cruci; expoliansque principatus et potestates a quibus captivi tenebamur, traduxit confidenter palam triumphans illos in semetipso (1).

Consume ergo, solve vincula colli tui, captiva filia Sion; quia ecce venit tibi salvator noster (2): Spiritus Domini super me, inquit, eo quod unxerit me, et miserit me ut predicarem captivis indulgentiam et clausis apertione (3). Ad tantam Dei erga te obstupescens benignitatem, exclama: *Sic Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret* (4); *dilexit me Christus et tradidit semetipsum pro me* (5); frequenterque istud usurpa justi Zachariæ canticum: *Benedictus Dominus Deus Israel, quia visitavit et fecit redemtionem plebis suæ, et erexit cornu salutis nóbis in domo David pueri sui*, etc. (6).

2. *Ad quem venit?* Ad nefarium peccati servum, qui diaboli laqueis aliquando irretitus, captivus ab eo tenebatur ad ipsius voluntatem (7). Ambulasti etenim secundum consuetudinem perversi hujus sæculi, et secundum principem potestatum aeris hujus,

(1) Col. 2. — (2) Isai. 52. — (3) Ibid. 61. —
(4) Joan. 3. — (5) Gal. 2. — (6) Luc. 1. — (7) 2 Tim. 2.

spiritum nequitiae, qui diffidentiae filios operatur: conversatus igitur in desideriis carnis peccati, et instabilium cogitationum tuarum (1), quam bene te decret humilis ista beati Pauli confessio: *Ego carnalis sum venundatus sub peccato* (2)! Numquid ignoras, quoniam cui te ipsum exhibuisti servum ad obediendum, servus factus es hujus cui obedisti, sive peccati ad mortem, sive obeditio- nis ad justitiam; atque adeo cum peccato morem gesseris, et ab ipso fueris superatus, servum hujus te profiteri necesse est (3)?

Illud tamen tui sceleris auget atrocitatem quod, supremi Numinis donis male usus, pretium ad redemptionem tuam impensum, in Salvatoris contumeliam et in tui ipsius perniciem dissipaveris. Quenam enim utilitas in Christi sanguine, qui sacramentorum canalibus pro te et per te tam large et copiose diffunditur? Si irritam quis faciens legem Moysis sine ulla miseratione moritur; quanto tu deteriora mereris supplicia, qui Filium Dei saepius conculeasti, et sanguinem testamenti in quo sanctificatus es pollutum duxisti; en sanguis ille adversum te dicit testimonium, clamat enim ad Deum de altari, et melius loquitur quam Abel (4).

(1) Eph. 2. — (2) Rom. 7. — (3) Ibid. 6. —
(4) Heb. 10.

In tanto versatus periculo ad quem consuges, nisi ad eumdem Redemptorem Jesum Christum? *Non enim in alio aliquo est salus; neque aliud nomen sub caelo datum est hominibus, in quo nos oporteat salvos fieri* (1). Ne ergo te deterreat peccatorum tuorum immanitas, et a recta in illum fiducia te distractabet: quoniam si peccaverimus, ipsum habemus advacatum apud Patrem, et ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi (2). Ora eum ut Redemptoris tui partes semper sustineat, dicendo cum Psalm. *Redime me, Domine, et miserere mei: Tuus sum ego, salvum me fac;* vel cum S. August. *Ecce in manibus tuis, bone Jesu; descriptsisti me, lege scripturam tuam et salva me.*

3. *Ad quid venit? Ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi in sanctitate et justitia coram ipso omnibus diebus nostris* (3); *Ut mundaret sibi populum acceptabilem seclatorem bonum operum* (4); *et essemus sancti et immaculati in conspectu ejus in charitate radicati et fundati* (5). Itaque non ab omni nos Christus exemit iuglo, sed liberati a peccato per mortem ipsius, servi facti sumus justitiae, servi facti sumus Deo, cui servire regnare est (6). Funes igitur cecide:

(1) Act. 4. — (2) 1 Joan. 2. — (3) Luc. 1. —
(4) Tit. 2. — (5) Eph. 1. — (6) Rom. 6.

runt tibi in præclaris. O quam dispar utræque servitus! cum enim servus essem peccati, liber equidem eras justitiae; at vero quem fructum habuisti ex operibus hujuscemodi libertatis in quibus nunc erubescis? Nam finis illorum mors est: nunc autem liberatus a peccato, servus autem factus Deo, habes fructum tuum in sanctificationem, finem vero vitam æternam (1).

Æquum est ergo ut hoc idem quod et Christus sentias, et quæ bene de te sperayit, opitulante ipsius gratia, perficere coneris. Induere igitur Dominum Jesum Christum, et curam carnis ne feceris in desideriis (2); sed sicut exhibuisti membra tua servire immunditiae, et iniuriant ad iniuritatem, ita tunc exhibe illa servire justitiae in sanctificationem (3): adeo ut adimplens quæ desunt passionum Christi in carne tua (4), et mortificationem ejus in corpore tuo circumferens, vita Jesu in corpore tuo manifestetur (5).

Verum æmulare charismata adhuc meliora, excellentior enim via tibi demonstratur: nempe mortuus est Christus, ut et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est (6); empti enim et redempti sumus pretio magno (7), non corruptibilibus

(1) Rom. 6. — (2) Rom. 13. — (3) Ibid. 6.

— (4) Coloss. 1. — (5) 2 Cor. 4. — (6) Ibid. 5. —

(7) 1 Cor. 6.

auro vel argento.... sed pretioso sanguine quasi agni immaculati Christi, et incontaminati (1). Vive ergo in fide Filii Dei, qui dilexit te et tradidit semetipsum pro te (2); eique ita firmiter adhæreas, ut cum Apostolo valeras dicere: *Quis nos separabit a charitate Christi? An angustia? an famæ? an nuditas?.... In his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos; certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus.... neque creatura alia, poterit nos separare a charitate Dei quæ est in Christo Jesu Domino nostro (3).* Et nunc magnificabitur Christus in corpore meo, sive per vitam, sive per mortem: mihi enim vivere Christus est, et mori lucrum (4).

SABBATO.

JESUS SACERDOS ET VICTIMA.

1. *Quis venit?* Christus Jesus *Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchise-dech (5); qui cum sit assistens et Pontifex futurorum bonorum, non per tabernaculum manufactum, et hujus creationis sicuti veteris legis Pontifices, sed per amplius et perfectius tabernaculum (6), in quo inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (7); per*

(1) 1 Pet. 1. — (2) Gal. 2. — (3) Rom. 8. —

(4) Philip. 1. — (5) Psal. 106. — (6) Heb. 7. —

(7) Coloss. 2.

carnem videlicet suam, in utero beatissimæ Virginis operante Spiritu sancto formatam; neque per sanguinem hircorum et vitulorum, sed per proprium sanguinem, introivit semel in sancta (1), æternæ redēptionis auctor nobis factus et mediator.

Quam præcellens ille sit, quantisve dotibus cumulatus, disce ex eodem Apostolo: *Talis decebat, inquit, ut nobis esset Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus, et excelsior cœlis factus, qui non habet necessitatem quotidie, quemadmodum alii Sacerdotes, prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populi (2); sed qui semel seipsum offerendo, universa nostra expiavit delicta.*

Ausculta et eumdem Gentium Doctorem utriusque legis Sacerdotium et sacrificia ut par est æstimanter: in antiqua scilicet, omnis Sacerdos præsto erat quotidie ministrans, et easdem sæpe hostias offerens, quæ nunquam poterant auferre peccata; in nova vero Christus una oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos (3). Ibi sanguis victimarum et cinis vitulæ aspersus inquinatos sanctificabat ad emundationem carnis (4); hic *Sanguis Christi emundat conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo*

(1) Heb. sup. — (2) Heb. 7. — (3) Heb. 10. —
(3) Ibid. 9.

viventi (1). In lege veteri plures facti sunt Sacerdotes, idcirco quod morte prohibentur permanere (2); at vero Jesus, eo quod maneat in aeternum, sempiternum habet Sacerdotium (3).

Recogita ergo quali te honore Christus ampliaverit, quem ad Sacerdotium suum adsciscere non est dignatus: de tua tibi abjectione conscius, exclama cum Psalm. *Quis sicut Dominus Deus noster qui in altis habitat.... suscitans a terra inopem et de stercore elevans pauperem, ut collocet eum cum principibus populi sui (4)?* Habens tamen fiduciam in introitu Sanctorum, in sanguine ejusdem Christi, accede cum vero corde, emundatus a conscientia mala, in plenitude fidei (5).

2. *Ad quem venit?* Forsan ad Sacerdotem qui Dominum Deum suum multoties aspernatus obtulit super altare illius panem pollutum, dicendo, saltem operibus, *Mensa Domini despacta est, mensa Domini contaminata est, et donum quod superimpunitur contemptibile (6).* « Polluimus enim, inquit S. Hieronymus, panem, id est corpus Christi, quando indigni accedimus ad altare, et sordidi cum simus, non veremur mundissimum corpus sumere, et sanguini-

(1) Heb. 9. — (2) Ibid. 7. — (3) Ibid. — (4) Ps. 112. — (5) Heb. 10. — (6) Malach. 1.

» nem bibere ; tunc enim factis dicimus,
» Mensa Domini despecta est (1). » Job 10.
Quoties, heu ! frumento electorum et vino
virgines germinante inerassatus, impinguatus, dilatatus, a Deo salutari tuo reces-
sisti, et in diis alienis eum provocasti, dæ-
moniis et non Deo cor tuum immolans (2) ?
Ad te igitur spectat ista Domini apud
Prophetam increpatio : *Sacerdotes mei con-
tempserunt legem meam, et polluerunt sanc-
tuaria mea; inter sanctum et profanum
non habuerunt distantiam, et inter pollutum
et mundum non intellexerunt* (3); coinqui-
nabar in medio eorum. Gravis proinde illa
tibi impendet Christi ad persecutores suos
communatio : *Fiat mensa eorum coram ipsis
in laqueum, et in retributiones et in scandalum....* Quoniam super dolorem vulnerum
meorum addiderunt : appone iniuritatem su-
per iniuritatem eorum et non intrent in jus-
titiam tuam : delectantur de libro viventium,
et cum justis non scribantur (4). Imminet tibi
et istud quo percussus est Judas proditor
terrible anathema : *Induit maledictionem
sicut vestimentum, et intravit sicut aqua in
interiora ejus, et sicut oleum in ossibus ejus;
fiat ei sicut vestimentum quo operitur, et si-
cut zona qua semper preceingitur* (5).

(1) Comm. in Mal. — (2) Deut. 32. — (3) Ezech.
22. — (4) Ps. 68. — (5) Ps. 108.

Nunc vero ad quem confugies ? nisi ad
eudem Ponificem magnum qui penetravit
cœlos, Jesum Filium Dei (1). Adeas ergo cum
fiducia ad thronum istum gratiæ, ut misericordiam consequaris, et gratiam invenias
in auxilio opportuno. Neque enim habe-
mus Pontificem qui non possit compati infir-
mitatibus nostris; tentatum autem per omnia
pro similitudine absque peccato : in eo autem
in quo passus est et tentatus, potens est et cis
qui tentantur auxiliari (2), et omnia populi
delicta repropitiare.

3. *Ad quid venit ? Ut fiat omnibus sibi ob-
temperantibus causa salutis æternæ : si enim
in diebus carnis suæ preces supplicationes-
que Deo Patri cum clamore valido et la-
crysmiss offerens, exauditus est pro sua rever-
tentia; quanto magis nunc consummatus in
gloria sua, et semper vivens ad interpellan-
dum pro nobis, salvare in perpetuum poterit
accidentes per semetipsum ad Deum* (3). Ut au-
tem æterna illa fruaris beatitudine, necesse
est ut sicut Christus didicit ex iis quæ passus
est obedientiam, discas pariter et tu ipse
Deo obtemperare (4).

Neque enim eo duntaxat consilio venit ad
te *Apostolus et Pontifex confessionis nostræ
Jesus* (5), ut seipsum tradat hostiam et obla-

(1) Heb. 10. — (2) Ibid. 2. — (3) Ibid. 5. —

(4) Ibid. 5. — (5) Ibid. 3.

tionem Deo in odorem suavitatis (1), verum ut una etiam cum ipso te exhibeas hostiam viventem sanctam, Deo placentem, et probando quæ sit voluntas Supremi hujus Numinis bona, beneplacens et perfecta, rationabile illi præstes obsequium (2).

Enim vero mente sequere æternum Sacerdotem nostrum, a primo peregrinationis suæ exordio, ad extremum usque vitæ suæ spiritum; exsultavit ille ut gigas ad currendam Dei mandatorum viam. Ingrediens videlicet mundum, his Patrem suum verbis affatur: *In capite libri scriptum est de me, ut faciam, Deus, voluntatem tuam; Deus meus volui, et legem tuam in medio cordis mei* (3). Dum oves Domus Israel dispersas quæreret, regnum Dei annuntiando: *Ego, inquit, cibum habeo manducare quem vos nescitis; meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus qui misit me Pateris, et ut perficiam opus ejus* (4). Denique in cruce pendens perdidit vitam ne perderet obedientiam, *factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis* (5). Hoc est perpetuum quod de seipso obtulit holocaustum.

Itaque ut schisma, hac in parte, non sit inter caput et membra mystici ejus corporis, debes sicut ille ambulavit, et ipse ambulare;

(1) Ephes. 5. — (2) Rom. 12. — (3) Heb. 10. —

(4) Joan. 4. — (5) Philip. 2.

quæ Deo placita sunt semper facere; in ea vocatione in qua vocatus es permanere; nullum aliud munus ambire quam illud ad quod fueris destinatus; et bona et mala de manu ipsius æquanimiter suscipere. Quo pacto, victimam quam saepius tractas imitaberis, et cum fidelibus ejus Discipulis licebit dicere: *Propter te, Domine, mortificamur tota die, aestimati sumus sicut oves occasionis* (1). Denique et ista Psalmistæ verba fidenter proferes: *Introibo, Domine, in domum tuam in holocaustis* (2).

(1) Rom. 8. — (2) Ps. 65.